

ע"פ 13540/01/18 - יונתן כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

29 מאי 2018

ע"פ 13540-01-18 כהן נ' מדינת ישראל

לפני:

כבוד השופטת ורדה מרוז, סג"נ - אב"ד

כבוד השופט שמואל בורנשטיין

כבוד השופטת נאוה בכור

המערער

יונתן כהן

ע"י ב"כ עוה"ד אייל בסרגליק ואיתי כהן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אור ממון

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בנתניה (ת"פ 55761-03-17) מיום 7.11.201 ומיום 23.11.17, לפיו הורשע המערער על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. נגזר על המערער מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים לבל יעבור כל עבירה שעניינה תקיפה, קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו, פיצויים למתלון בסך 3,000 ₪ וביצוע 500 שעות של"צ.

הערעור מכון כנגד עצם ההרשעה וכלפי היקף עבודות השל"צ.

2. על פי העובדות בהן הודה המערער, הוא תקף נהג רכב, עמו התנגש וכתוצאה, נפגע אופנוע עליו רכב המערער. אז, תקף המערער את המתלון, היכה מכת אגרוף בפניו, הצמידו לרכבו ועיקם את ידו האחורית.

עקב התקיפה, זזה מחיצה באפו של המתלון וכן נגרמה לו רגישות באף, במצח ובכתף שמאל.

3. בהתייחסו לסוגית הרשעתו של המערער בדיון - קבע בית משפט קמא, תוך יישום המבחנים הקבועים בפסיקה לעניין זה - כי המערער אמנם השכיל להוכיח נזק משמעותי שעלול להיגרם לעתידו המקצועי עקב הרשעתו, קביעה הנתמכת בתסקיר שרות המבחן ובמכתב שהתקבל מאת מעבידו, אולם סבר לנוכח חומרת נסיבות האירוע והאינטרס הציבורי כי יש להותיר ההרשעה על כנה בשל הכוח הרב שהפעיל המערער כלפי המתלון ותוצאות תקיפתו.

מאותו נימוק, מצא בית המשפט מקום להטיל על המערער 500 שעות של"צ חלף ריצוי מאסר בעבודות שרות.

4. המערער טוען כי שגה בית משפט קמא שעה שדחה בקשתו לבטל את הרשעתו בהתעלמו מהנזק הקונקרטי המוכח ביחס לעתידו המקצועי. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, גרס המערער כי מדובר באירוע חד פעמי שאירע על רקע סערת רגשות ואין בו כדי לבטא את דפוסי התנהגותו דרך כלל. עוד הוסיף המערער, כי אף לו נגרמו חבלות והוא זה שהזעיק את המשטרה. כן הטעים את נטילת האחריות המלאה לתוצאות האירוע על ידו ובכלל זאת, פיצויו של המתלונן, הן בגין נזקיו הרכשיים, הן בגין הסכום בו חויב במסגרת פסק הדין. לפיכך, בערעורו עתר לביטול ההרשעה והפחתה מהיקף עבודות השל"צ.

5. המשיבה התנגדה לביטול הרשעת המערער בנימוק לפיו המערער לא נטל אחריות מלאה לביצוע העבירה והפגיעה האפשרית בעתידו אינה מצדיקה את ביטול ההרשעה, שכן יכול המערער לעבוד בעבודות אחרות. לשיטת המשיבה, מצדיק האינטרס הציבורי את הותרת ההרשעה על כנה.

6. המשיבה הטעימה את התופעה הנפוצה המכונה 'זעם כביש' אשר לצורך מיגורה, יש להותיר את הרשעת המערער על כנה.

7. כידוע, ביטול הרשעה כפוף להתקיימות שני תנאים מצטברים; סוג העבירה המאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה וכן הוכחת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, אם ההרשעה תיוותר על כנה, תוך הצבעה על נזקים קונקרטיים משמעותיים (ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פד"י נ"ב (3) 337 (1997); רע"פ 2777/11 **פלונת נ' מדינת ישראל** (16.10.2012); ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.2013); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נגד מדינת ישראל** (10.11.2014)).

8. ומן הכלל אל הפרט; עניין לנו באירוע חמור המבטא היטב את תופעת 'זעם כביש' וראוי להוקיעו. אין ספק שהמערער הגיב כלפי המתלונן בחמת זעם, לנוכח תאונת הדרכים שארעה ונזקיו המידיים. עם זאת ומבלי להקל ראש בחומרת האירוע, סבורים אנו כי האירוע חריג לאורח חייו הנורמטיבי של המערער ואינו משקף את נסיבותיו האישיות. שרות המבחן פירט אודות המערער והטעים את אישיותו החיובית, אורח חייו הנורמטיבי ושאפותיו לעתיד. למעשה, אין מחלוקת בדבר הפגיעה הקונקרטית והממשית שעלולה להיגרם למערער אם הרשעתו תיוותר על כנה ובית משפט קמא קבע כך מפורשות. לפיכך, התנאי הראשון לפי הלכת כתב מתקיים במערער. לעניין זה, ראה דברי בית משפט זה בהקשר של היחס שבין שני התנאים הנלקחים בחשבון עת נבחנת סוגיית אי ההרשעה, בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.8.2015), בפסקה 69:

"אין זאת אלא, כי בין שני הפרמטרים הנלקחים בחשבון לצורך בחינת שאלת אי ההרשעה מתקיימת מעין "מקבילית כוחות"; ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

9. זאת ועוד, העיון בתסקיר שרות המבחן מעלה את נסיבותיו המיוחדות של המערער, אשר עלה בגפו לישראל מקוננו, התגייס לצבא כחייל בודד ושירת כלוחם. אף כיום הוא משרת במערך מילואים. המערער סיים תואר ראשון בלימודי מחשב וכיום הוא עובד בחברת תוכנה אמריקאית, במסגרתה הוא נמצא בקשר עם חברות גדולות בארץ ובחו"ל. ממכתב שהתקבל ממעבידו עולה, כי אם הרשעתו תיוותר על כנה, לא יהא מנוס אלא לפטרו, על אף היותו עובד מוכשר ומיומן. המעביד הוסיף ודבריו מקובלים עלינו, כי גם מעבידים אחרים בתחום ההי-טק יתקשו להעסיק את המערער, אם הרשעתו תיוותר על כנה.

10. אשר לרכיב השני לפי הלכת כתב - חומרת העבירה - כפי שצינו לעיל, האירוע חמור, אולם איננו סבורים, בהתחשב במכלול הנסיבות, כי מדובר באירוע שאינו מאפשר בשום מקרה לבטל את ההרשעה. זאת בשים לב לכך שמדובר באירוע חד פעמי, שנעשה בסערת רגשות, לנוכח התאונה שקדמה למעשה התקיפה ובהתחשב בתחושותיו הקשות של המערער בעקבותיה.

11. לכך יש להוסיף את חרטתו הכנה של המערער, הפיצוי למתלונן ורצונו העז של המערער לכפר על מעשיו בכל דרך.

12. לאיזון בין האינטרסים המנוגדים בקשר עם הימנעות מהרשעה, ראו דברי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה ברע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.4.2010), בפסקה 32:

"...בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..."

13. סיכומו של דבר - בנסיבות העניין, נחה דעתנו, אם כן, כי האירוע חריג לאורחות חייו וכי באיזון שבין חומרת העבירה לבין הפגיעה הקשה בשיקום המערער, ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה.

14. לא כן הוא ביחס לעבודות השל"צ - בהקשר זה איננו סבורים כי יש להתערב בפסיקת בית משפט קמא, אשר ערך איזון ראוי בין האינטרס הציבורי לבין זה האישי של המערער.

15. אשר על כן, הערעור מתקבל בחלקו ובאופן שאנו מורים על ביטול הרשעתו של המערער.

על המערער להשלים את היקף השל"צ בו החל.

המאסר המותנה והקנס שהושתו על המערער מבטלים בזאת.

ניתן היום, טו' סיון תשע"ח (29 מאי 2018) במעמד ב"כ הצדדים.

ורדה מרוז, שופטת, סגנית נשיא
אב"ד שמואל בורנשטיין, שופט
נאוה בכור, שופטת